

Sygn. akt I C 215/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 16 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sek. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2021 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko A. W.

o zapłatę

zasądza od pozwanego A. W. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 5.761,54 zł (pięć tysięcy siedemset sześćdziesiąt jeden złotych 54/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanymi od kwoty 4.000 zł (czterech tysięcy złotych) od dnia 28 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.117 zł (dwa tysiące sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygnatura akt I C 215/21

UZASADNIENIE

W dniu 28 grudnia 2020 r. powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

wytoczył przeciwko pozwanemu A. W. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zasądzenie kwoty 5.761,54 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanymi od kwoty 4.000 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzona pozwem wierzytelność, wynika z ramowej umowy pożyczki z dnia 05-10-2019r. i zawartej w jej wykonaniu umowy pożyczki nr (...), powstała między Pozwanym a wierzycielem pierwotnym, tj. (...) Sp. z o.o.(Pożyczkodawcą). Następnie na podstawie u cesji nr IT/ (...) z dnia 16-12-2019r. została przeniesiona na spółkę zagraniczną D. W. OU z siedzibą w T., a kolejno wskutek dokonanej z tym podmiotem w dniu 27-08-2020 r. umowy cesji, wierzytelność ta przeszła na Powodową Spółkę. Na podstawie wyżej opisanej umowy pożyczki Pozwany otrzymał od Pożyczkodawcy kwotę 4000,00 zł tytułem pożyczki pieniężnej, która jeszcze w dniu zawarcia umowy przekazana została na wskazany przez pozwanego rachunek bankowy. Pozwany zobowiązał się do zwrotu ww. kwoty w terminie do dnia 04.11. 2019 r.

Umowa nie była wypowiedzana, zatem roszczenie stało się wymagalne w dniu następującym po tej dacie / pozew e.p.o. k. 59-60/.

W dniu 12 lutego 2021 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości, na skutek wniesienia przez pozwanego sprzeciwu. W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując roszczenie co do zasady i

wysokości. Postanowienie o umorzeniu postępowania zostało wydane w dniu 20 maja 2021 roku /nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sprzeciw, postanowienie k. 62-63/.

Pozwem z dnia 9 sierpnia 2021 r. powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 5.761,54 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanymi od kwoty 4.000 zł. od dnia 28 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty, oraz kwotę 1761,54 – bez odsetek; ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kosztów poniesionych przez powoda w elektronicznym postępowaniu upominawczym / pozw k. 2-5/.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25 sierpnia 2021 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Łęczycy nakazał pozwanemu, aby ten w terminie dwóch tygodni zapłacił na rzecz powoda kwotę 5.761,54 zł. wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanymi od kwoty 4000 zł od dnia 28 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia uprawomocnienia się nakazu do dnia zapłaty, w tym kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu albo wniósł w tymże terminie do tutejszego Sądu sprzeciw / nakaz zapłaty k. 66/.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 17 września 2021 r. pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego D. H. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazano, że powód nie dowiódł posiadania legitymacji czynnej. Nie wykazał także faktu zawarcia umowy /sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 72 – 73/.

Sąd Rejonowy ustalił:

Pozwany A. W. zawarł z (...) Sp. z o.o. w B. ramową umowę pożyczki (...). Na podstawie przedmiotowej umowy strony ustaliły, że pożyczkodawca udzieli pożyczkobiorcy pożyczek każdorazowo na podstawie odrębnej umowy zawartej przez strony. Dodatkowo w ramach ramowej umowy pożyczki, określono zasady zawierania umów pożyczki między stronami /umowa k. 12-14 /.

W tym samym dniu pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. w B. umowę pożyczki nr (...). Strony przyjęły, że do wskazanej umowy zastosowanie znajdują postanowienia Ramowej Umowy P. nr. (...)dowód: umowa pożyczki nr (...).

Do zawarcia umowy pożyczki doszło z inicjatywy pozwanego na podstawie złożonego przez pozwanego drogą elektroniczną wniosku, co nastąpiło za pośrednictwem strony internetowej pośrednika pożyczkodawcy, tj. (...) Sp. z o.o. /umowa k. 12-14/.

Warunkiem złożenia wniosku było dokonanie przez pozwanego rejestracji oraz utworzenie konta klienta. Pozwany zobowiązany był, w celu potwierdzenia rejestracji i weryfikacji jego danych: dokonać na rachunek bankowy pożyczkodawcy przelewu weryfikacyjnego, bądź też umożliwić weryfikację tożsamości poprzez bezpłatną usługę informatyczną, bez dokonywania przelewu weryfikacyjnego.

Na ramowej umowie pożyczki znajdują się dane pozwanego takie jak: imię i nazwisko, numer dowodu osobistego, adres do korespondencji, adres poczty elektronicznej numer rachunku bankowego i numer PESEL / k. 14/.

We wniosku o udzielenie pożyczki pozwany samodzielnie wskazał propozycję indywidualnych warunków umowy tj. kwoty pożyczki, liczby rat, terminu spłaty pożyczki i sposobu weryfikacji danych. Pozwany potwierdził fakt dokonania rejestracji oraz utworzenia konta klienta. Ramowa umowa pożyczki, potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki, a także Tabela Opłat i Prowizji zostały też przesłane pozwanemu na adres wskazanej przez niego poczty elektronicznej, w formie plików PDF /umowa k. 12-14/.

Po zaakceptowaniu złożonego przez pozwanego wniosku o udzielenie pożyczki, kwota pożyczki wypłacona została zgodnie z dyspozycją pozwanego.

Na mocy zawartej umowy pożyczki poprzednik prawny powoda udzielił pozwanemu pożyczki pieniężnej w wysokości 4.000 zł poprzez przekazanie ww. kwoty na wskazany przez pozwanego rachunek bankowy, co nastąpiło w dniu zawarcia umowy tj. w dniu 5 października 2019 roku / potwierdzenie transakcji k. 19/.

Pozwany zobowiązał się ww. kwotę zwrócić do dnia 04-11-2019 r. wraz z odsetkami oraz prowizją za udzielenie pożyczki. Pożyczkodawca naliczył prowizję za udzielenie pożyczki w wysokości 1.098 złotych / umowa k. 15-16/.

Pożyczkodawca w okresie obowiązywania miał prawo naliczać od pożyczonej kwoty odsetki maksymalne o których mowa art. 359 § 2¹ k.c. Natomiast w przypadku niewywiązania się przez Pożyczkobiorcę z obowiązku zwrotu pożyczki w umówionym terminie, Pożyczkodawca miał ponadto prawo, na podstawie § 8 ust. 2. umowy ramowej, naliczyć od kwoty pozostałej do spłaty odsetki za opóźnienie, w maksymalnej dopuszczalnej wysokości tj. ustalonej w art. 481 § 2¹ k.c.

Przed dniem wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym na poczet zadłużenia z tytułu Umowy Pozwany dokonał wpłat na kwotę: 18,38 zł, którą Powód zaliczył na poczet zadłużenia / bezsporne/.

(...) Sp. z o.o. w B. w dniu 11 listopada 20219 roku wezwał pozwanego do uregulowania zobowiązań wynikających z umowy pożyczki z dnia 5 października 2019 roku / pismo wraz z dowodem nadania k. 20 – 24/.

W dniu 16 grudnia 2019 roku (...) Sp. z o.o. w B. zawarł z spółką (...) z siedzibą w T. umowę cesji wierzytelności. Przedmiotem cesji była między innymi wierzytelność przysługująca (...) Sp. z o.o. w B. wobec A. W. wynikająca z umowy pożyczki z dnia 5 października 20219 roku nr. (...) na kwotę 4.000 złotych. Umowa cesji z dnia 16 grudnia 2019 roku oraz załączniki do przedmiotowej umowy zostały opatrzone podpisami elektronicznymi / umowa wraz z załącznikami k. 38-44/.

Do umowy załączono również oświadczenie zbywcy opatrzone podpisem elektronicznym potwierdzające że nabywca uiścił na rachunek zbywcy całość cen nabycia za wierzytelności / oświadczenie k. 45 - 46 /.

Pozwany został zawiadomiony o cesji wierzytelności przez nabywcę pismem z dnia 20 grudnia 2020 roku. Jednocześnie nabywca wierzytelności wezwał pozwanego do uregulowania zobowiązań wynikających z umowy pożyczki / pismo wraz z dowodem nadania k. 47-48/.

W dniu 27 sierpnia 2020 roku (...) z siedzibą w T. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności. Przedmiotem cesji była między innymi wierzytelność przysługująca wobec A. W., a wynikająca z umowy pożyczki z dnia 5 października 20219 roku nr. (...) na kwotę 4.000 złotych. Umowa została podpisana przez osoby uprawnione do reprezentowania obu Spółek, a podpisy pod przedmiotową umową zostały poświadczony notarialnie / umowa wraz z załącznikami k. 24-34/.

Do umowy załączono również oświadczenie zbywcy opatrzone podpisem elektronicznym potwierdzające że nabywca uiścił na rachunek zbywcy całość cen nabycia za wierzytelności / oświadczenie k. 35 - 36 /.

Pozwany został zawiadomiony o cesji wierzytelności przez nabywcę pismem z dnia 7 września 2020 roku. Jednocześnie nabywca wierzytelności - powód wezwał pozwanego do uregulowania zobowiązań wynikających z umowy pożyczki / pismo wraz z dowodem nadania k. 49-56/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania w sprawie należy rozpocząć od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu braku legitymacji czynnej powoda, który w ocenie Sądu okazał się niezasadny.

Strona powodowa w sposób szczegółowy wykazała swoje umocowanie, przedkładając dokumenty, z których wynika ciąg przelewów wierzytelności przysługującej względem pozwanego, a wynikającej z umowy nr (...) tj. umowę cesji zawartą z D. W. OU, wykaz z wierzytelności, potwierdzenie uiszczenia ceny nabycia wierzytelności, a także analogiczne dokumenty dotyczące cesji między pożyczkodawcą - (...) Sp. z o.o., a D. W. OU. Sama wierzytelność jest też dostatecznie zindywidualizowana - wykaz z wierzytelności jest bowiem dokumentem **stanowiącym załącznik do każdej z umów cesji, o czym świadczy napis na górze wykazu**, a ponadto pierwszy wiersz tabeli przedstawia dane identyfikujące dłużnika i przysługującą przeciwko niemu wierzytelność. Na dole strony widać parafy przedstawicieli cesjonariusza i cedenta, które są tożsame z parafami widocznymi na poszczególnych stronach umowy cesji - w przypadku umowy Powoda i D. W. OU - bądź podpisy elektroniczne w przypadku umowy D. W. OU z (...) Sp. z o.o.

Powód dołączył też do pozwu oświadczenie obu podmiotów zbywających wierzytelność względem Pozwanego, z którego wynika fakt uiszczenia ceny nabycia w całości. Nie jest to oświadczenie Powoda, tylko D. W. OU z (...) Sp. z o.o. i nie ma prawnych podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, a w konsekwencji skuteczności umów cesji. Ponadto powód przedstawił umowę cesji z D. W. OU wraz z wykazem nabywanych wierzytelności jako dokumenty uwierzytelnione przez występującego w sprawie radcę prawnego, co zgodnie z art. 129 § 3 k.p.c. nadaje im moc dokumentu urzędowego. **W przypadku umowy z (...) Sp. z o.o. nie było takiej konieczności, gdyż umowa została podpisana podpisami elektronicznymi.** Brak też podstaw do przedstawienia całego załącznika nr 1 do umowy cesji, tj. wszystkich wierzytelności nabywanych przez Powoda od D. W. OU, a także nabywanych przez ten podmiot poprzednio od (...) Sp. z o.o. Oczywiście jest, że wykaz wierzytelności nie został złożony w formie kompletnej, a jedynie skróconej, tj. pozwalającej na weryfikację konkretnej wierzytelności (tu: przysługującej wobec pozwanego), co jednak nie umniejsza jego mocy dowodowej. Nie może budzić wątpliwości, że na potrzeby przedmiotowego procesu koniecznym było jedynie wykazanie, iż umowa cesji przenosiła tą konkretną wierzytelność stanowiącą źródło żądania powoda. W konsekwencji zbędnym było przedłożenie całości wykazu, zwłaszcza, że pozostałe wierzytelności musiałyby zostać zanonimizowane.

Zgodnie z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami.

Całość powyższych rozważań prowadzi do wniosku, iż strona powodowa wykazała swoją legitymację procesową. Złożone do akt dokumenty pozwalają jednoznacznie stwierdzić, iż przejście wierzytelności miało miejsce, wynika z nich bowiem kiedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wobec kogo wierzytelność przysługiwała, jakie było źródło jej powstania oraz jaka była wysokość zadłużenia pozwanego w dacie nabycia wierzytelności przez powoda.

W dalszej kolejności wskazać należy, że powód oparł swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012

r., I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powód wykazał, że pierwotny wierzyciel udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 4.000 zł, którą pozwany zobowiązał się zwrócić w do dnia 4 listopada 2019 roku.

Zawarta przez pozwanego oraz pierwotnego wierzyciela umowa była umową pożyczki (regulowaną w tytule XIX księgi trzeciej k.c.), którą zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1083) uważa się za umowę o kredyt konsumencki. Była to ponadto umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość w rozumieniu art. 5 pkt. 13 wskazanej ustawy. Zgodnie ze wskazanym przepisem umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to umowa o kredyt konsumencki zawierana z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, o której mowa w ustawie z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2012 r. poz. 1225). Pozwanemu bez wątplenia przysługiwał status konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c. Był bowiem osobą fizyczną, a dokonana czynność prawna niezwiązana bezpośrednio z jego działalnością gospodarczą lub zawodową została dokonana z przedsiębiorcą.

Umowa została zawarta bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Taka forma zawarcia umowy była zgodna z art. 2 ust. 4 Ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 344) stanowiącym, iż świadczenie usługi drogą elektroniczną to wykonanie usługi świadczonej bez jednoczesnej obecności stron (na odległość), poprzez przekaz danych na indywidualne żądanie usługobiorcy, przesyłanej i otrzymywanej za pomocą urządzeń do elektronicznego przetwarzania, włącznie z kompresją cyfrową, i przechowywania danych, która jest w całości nadawana, odbierana lub transmitowana za pomocą sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne. Pozaodsetkowe koszty kredytu nie przekroczyły kwoty wyliczonej według art. 36a ust 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Obecnie wydaje się, że dominującym poglądem w orzecznictwie sądów polskich jest ten, zgodnie z którym pozaodsetkowe koszty kredytu konsumenckiego, które mieszczą się w limicie wyznaczonym w ustawie o kredycie konsumenckim wyłączone zostały spod możliwości badania ich abuzywności. Powyższe stanowisko koresponduje z koncepcją racjonalności polskiego ustawodawcy zgodnie, z którą działanie w ramach przepisów prawa nie powinno zostać uznane za kształtujące obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami lub zasadami współżycia społecznego (tak też Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 27.04.2018 r., III Ca 243/18, LEX nr 2544272; Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 19.06.2018 r., III Ca 686/18, LEX nr nr 2544276.).

Na marginesie podkreślić należy że zawodowy pełnomocnik pozwanego nie kwestionował roszczenia pozwu w zakresie dochodzonych przez stronę powodową kosztów kredytu.

W zawartej umowie pożyczki pozwany zobowiązał się do spłaty zobowiązania w dniu 4 listopada 2019 r. Zgodnie z umową od dnia następującego po wskazanym dniu wierzyciel miał prawo naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ kc, tj. dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie

Zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Ponadto zgodnie z art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Pozwany ciężącego na nim obowiązku nie spełnił, w związku z czym powództwo było zasadne.

Na dochodzoną pozew sumę złożyły się: kwota 4.000 zł tytułem zwrotu udzielnej pożyczki, kwota 1079,62 zł tytułem prowizji umownej, kwota 32,88 zł. tytułem odsetek umownych naliczanych w okresie umowy oraz kwota 649,04 zł tytułem odsetek za opóźnienie po dniu wymagalności roszczenia do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

W zakresie żądanych przez stronę powodową odsetek stwierdzić należy, iż żądanie to znajduje podstawę w umowie łączącej strony i mieści się ono w granicach ustawowych określonych przez art. 481 § 2 k.c. i art. 359 § 2 k.c. Termin i sposób naliczenia wysokość odsetek nie był przez stronę ozwaną kwestionowany.

Przechodząc do kolejnego zarzutu, należy wyjść od stwierdzenia, że czym innym jest forma dokumentowa czynności prawnej, czym innym samo pojęcie dokumentu, a jeszcze czym innym dokument prywatny w rozumieniu procesowym. Zgodnie z art. 77² kc do zachowania dokumentowej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie. Zgodnie zaś z art. 77³ k.c. dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Z kolei art. 245 k.p.c. dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Umowa zawarta przez pozwanego została zawarta na odległość, w formie dokumentowej. Wykorzystanie takiej formy tłumaczy brak podpisów stron pod zawartą umową. W umowie wskazano natomiast szczegółowo dane osobowe stron, w tym adres, nr PESEL oraz nr dowodu osobistego pozwanego jego adres i numer rachunku bankowego. Spełnione zostały więc warunki z art. 77² k.c., który reguluje zawarcie czynności prawnej w formie dokumentowej. Jak wskazuje się w literaturze: „przesłanka identyfikacji osoby składającej oświadczenie w formie dokumentowej jest spełniona wówczas, gdy treść dokumentu lub okoliczności związane z jego wystawieniem wskazują na osobę jego wystawcy. Chodzi tu o potencjalną możliwość identyfikacji, możliwość przypisania złożonego oświadczenia woli do danej osoby, a nie taki stopień pewności ustaleń, jaki wynika ze złożenia własnoręcznego podpisu na dokumencie pisemnym, czy kwalifikowanego podpisu elektronicznego oświadczenia woli złożonego w formie elektronicznej” (J. Sadowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, cz. 2 (art. 56–125), red. J. Gudowski, Warszawa 2021, art. 77(2)). Mając na uwadze powyższe należy więc stwierdzić niezasadność zarzutu niezawarcia umowy pożyczki. Fakt jej zawarcia został bowiem wykazany przez złożenie stosownych dokumentów.

Natomiast fakt, iż umowa zawarta w formie dokumentowej nie zawiera podpisów własnoręcznych czy też elektronicznych, nie pozostaje bez wpływu na jej moc dowodową w postępowaniu cywilnym. Jak trafnie wskazuje się w literaturze: „pismo niepodpisane, ale odpowiadające warunkom dokumentu (art. 77³ k.c.) i warunkom dowodu z dokumentów tekstowych (art. 243¹ k.p.c.) jest także dokumentem prywatnym, ale nie należy do grupy dokumentów sporządzonych w formie pisemnej albo elektronicznej. Tym samym dokument taki nie korzysta z żadnych domniemań prawnych, tj. z domniemania autentyczności (art. 253) ani z domniemania, iż wystawca tego dokumentu złożył zawarte w nim oświadczenie (art. 245). Dokument taki wyraża formę dokumentową i również – tak jak dokumenty prywatne wymienione w art. 245 – jest pełnoprawnym środkiem dowodowym (K. Knoppek [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1–366, red. T. Wiśniewski, Warszawa 2021, art. 245). Identycznie wyglądać będzie kwestia mocy dowodowej wydruków z rachunków bankowych, które siłą rzeczy nie wymagają złożenia podpisu, są bowiem generowane automatycznie ze strony internetowej banku. Stanowią one dokumenty w rozumieniu materialnoprawnym, są bowiem nośnikiem informacji umożliwiającym zapoznanie się z jej treścią. Brak złożenia podpisu pod wskazanymi dokumentami pozbawia je natomiast określonych przez prawo procesowe skutków, co wskazano powyżej.

Powód wykazał roszczenie składając dokumentację, która m.in. dowodziła zawarcia umowy w formie dokumentowej. Jeżeli pozwany kwestionuje treść złożony w sprawie dokumentów, w tym treść umowy pożyczki zawartej w formie dokumentowej, winien przywołać dowody na poparcie swoich twierdzeń, stosownie do art. 232 zdanie 1 kpc, względnie w sposób przekonujący, wyczerpujący i szczegółowy opisać, dlaczego w jego ocenie złożone dowody są niewiarygodne. Jak trafnie wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego: „jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscypcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa” (Wyrok SN z 20.04.1982 r., I CR 79/82, LEX nr 8416, zob. też Wyrok SN z 20.12.2006 r., IV CSK 299/06, LEX nr 233051). Podobnie w wyroku z 29.09.2005 r. w sprawie III CK 11/05 (opublikowano LEX nr 187030), Sąd Najwyższy stwierdził, że: „w procesie cywilnym strony mają

obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów faktów pozytywnych przeciwnych, których istnienie wyłącza twierdzoną okoliczność negatywną. W związku z tym a) faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe), powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego; pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda; b) faktów tamujących oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady – pozwany”.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie zrealizował wskazanego ciężaru procesowego. Pozwany nie wskazał chociażby, skąd na umowie pożyczki znalazły się jego szczegółowe dane osobowe (wystarczające do przyjęcia, że umowę zawarto w formie dokumentowej). Nie wskazał, czy otrzymał na swój rachunek bankowy przelew z tytułu umowy pożyczki, a jeżeli tak, to co stało się z przelanymi środkami. Pozwany nie wyjaśnił również z jakich powodów, przed dniem wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym na poczet zadłużenia z tytułu umowy pozwany dokonał wpłaty na kwotę: 18,38 złotych. Mimo wezwania na termin rozprawy celem przesłuchania pozwany nie stawiał się i nie usprawiedliwił swojej nieobecności.

Sama negacja faktów, wykazanych przez powoda za pomocą dowodów wymienionych powyżej w uzasadnieniu, nie może zostać uznana za skuteczną obronę. Jak już wykazano, nieskuteczne były także argumenty mające podważyć moc dowodową złożonych w sprawie dokumentów. Mając na uwadze powyższe, powództwo należało uwzględnić.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do art. 98 § 1 k.p.c.. Na wskazane koszty złożyły się: opłata od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego powoda.